

J. van den Vondel, fragment uit het voorwoord van het treurspel *Salmoneus* (1647)

De bestuurder Hooft vertelde mij, vele jaren geleden, hoe een fluitspeler in het verzorgingshuis op zijn goed Hollandse, vrolijke fluit begon te blazen. Waarna onmiddellijk elk ziek hoofd [=mens] dat daar was, een eigen en bijzonder geluid ging maken en bijzondere gezichten trok, passend bij de verschillende toestanden en inbeeldingen van hun zieke hersenen. De een begon te lachen, de ander te huilen, te zitten, te klauteren, te springen, te zingen, de handen te wringen, te kermen, soort van te vechten. Men hoorde en zag gekraai van een haan, geblaas van schapen, het grijpen van apen, geblaf van honden, gehuil van weerwolven, loeien van stieren, en men hoorde eksters, papegaaien, kraaien, uilen, zeemeeuwen, en spreeuwen, en wild gekakel en wonderlijke muziek van dolle muzikanten, zonder ritme door elkaar gemengd.